

να τοῦσα νὰ ὑπερπηδῇ, θρυμματίζεται, ἀπαράλλακτα ὅπως τὸ πλοῖον ἀπροόπτως ἐνσφηνούμενον μέσῳ ὑφάλων καὶ ἀδυνατοῦν νὰ τοὺς ἀντιπαρέλθῃ, προστρίβεται καὶ ἐξαρθρῶνεται ἐπ' αὐτῶν.

Ἡ ψυχὴ τοῦ ἥρωος—καθολικοῦ ἱερέως δοκίμου—ἀγωνιᾷ μετὰ τοῦ ἀφυπνιζομένου σώματός του, νὰ διαρρήξῃ τὰ δεσμὰ τῆς ἀναγκαστικῆς ἀγαμίας, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλει ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία. Ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, τῆς ἡδονῆς τὸ μαγνητίζον θέλητρον, περιβεβλημένα τὸν διαφανῇ καὶ εὐδιάρηκτον τοῦ ἀγνώστου καὶ ἀπηγορευμένου πέπλον, ἔλκουσι τὴν θρησκόληπτον ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα τοῦ δοκίμου μέχρι τοῦ ἀμαρτήματος.

Τὸ πεπρωμένον νικᾷ ὡσεὶ ὑπηρετοῦν τὴν θείαν Πρόνοιαν, ἥτις διὰ τῶν ὑλικῶν καὶ ἡθικῶν καταστροφῶν τιμωρεῖ τὸν ἀσεβῆ πρὸς τὸ θεῖον οἶκογενειάρχην, τὸν πατέρα τῆς ἡρώιδος, τὰ ἀλλεπάλληλα τοῦ ὁποίου δυστυχήματα δονοῦσι τὴν ψυχὴν τοῦ ἀναγνώστου καὶ ἡ βαθυτέρα θλίψις κλείει μὲ τὸ κλεισίμον τοῦ τομιδίου καὶ τὰ χεῖλη του, ἀροῦ οἰκτεῖρουν ἐν θλίβεσθι ἐπιλόγῳ τὸ ἀγνὸν ἐκείνο ἄνθος, τὴν παρθένον, ἥτις μόλις ἔχασε τῶν ἀπαλῶν χρωμάτων καὶ τῶν μύρων τὴν στεφάνην, ὡς τὸ μαραμμένον ρόδον, ὀλισθαίνει εἰς τὸν βόρβορον, ἐνῶ ὁ εὐσχημὸς καλόγηρος φεύγῃ μακρὰν διὰ νὰ διασώσῃ τὴν ψυχὴν του ἐν τῇ προσευχῇ!.

Ὁ κ. Ph. Lebesque διὰ τοῦ μυθιστορήματός του, ὅπερ ἐκτύλισται ἐν ἐνὶ καὶ μόνῳ ἡμερομηνίῳ, κατορθώνει νὰ δώσῃ πιστὴν εἰκόνα μιᾶς ζωῆς, ἥτις παρὰ τὴν χυδαίότητά της μᾶς παρουσιάζει κάποτε μύρφας καὶ συναισθήματα ἀγνὰ, ἡ ἀγνότης τῶν ὁποίων ὅμως ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ κηλειωθῇ, διὰ νὰ μὴ μείνῃ τίποτε λευκὸν μέσῳ τῆς Κοινωνίας, οἱ πονηροὶ τῆς ὁποίας ψίθυροι καὶ αἱ προκαταβολικῶς ἐκσφενδονούμεναι κατηγορίαι—ὡς ἄριστα παρατηρεῖ ὁ συγγραφεὺς—ὑποδεικνύουσι συχνάκις εἰς τὴν ἀνεργάτιστον ψυχὴν τὸ σφάλμα, ὅπερ ἀσφαλῶς βραδύτερον θὰ διαπράξῃ.

Ἡ ποιητικὴ χάρις καὶ ἡ ἀφέλεια, μεθ' ἧς ὁ δοκίμος ἐξομολογεῖται εἰς τὴν ἡρώϊδα τὸ συναίσθημά του, ἡ ὑπερθυμίζουσα ἐν πολλοῖς τὰ εἰδύλλια τοῦ Θεοκρίτου, ἡ φυσικότης τῶν διαγραφόμενων χαρακτήρων, οἵτινες διήκουσι δι' ὅλου τοῦ ἔργου ἀκέραιοι, ὠρτισμένοι καὶ ἀληθεῖς, μαρτυροῦσιν ἐργασίαν ἐπιμελεῖ, ἥτις δὲν δύναται ἢ νὰ ἦναι ἀπόρροια τῆς πείρας. Οὐ μόνον δὲ ὁ συγγραφεὺς κατέχει τελεσιῶς ταύτην, ἀλλὰ καὶ γνωρίζει μετὰ

τέχνης νὰ ἐπεξεργάζεται τὸ θέμα δι' αὐτὸ τὸ βιβλίον του εἶναι ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ μελέτης.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΟΥΛΗΝ

Ἡ Βουλὴ κατὰ τὰς τελευταίας συνεδριάσεις της ἐξελθοῦσα τοῦ κύκλου τῶν ἀνιαρῶν οἰκονομολογικῶν καὶ σταφιδικῶν συζητήσεων, ἐπελήφθη καὶ φιλολογικῶν καὶ καλλιτεχνικῶν ζητημάτων. Διὰ δευτέραν φοράν ἡ Βουλὴ διὰ πρωτοφανοῦς ὁμοφωνίας ἐστηλίτευσε τὰς ἀντεθνικὰς τῶν μαλλιαρῶν ἀποπειράς πρὸς κωμικοποίησιν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ ἰδίως τοῦ αἰρεσιάρχου Ψυχάρη, ὅστις τολμᾷ ἀπὸ ἐπιστημονικῆς ἑδρας νὰ διδάσκῃ ἐν Παρισίοις ὡς νεοελληνικὴν δῆθεν γλῶσσαν τὰ σιχαμερὰ καὶ στρεβλὰ γλωσσικά κατασκευάσματα του. Ὁ κ. Μαυρομιχάλης ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῆς Κυβερνήσεως συστήσας ὅπως διαμαρτυρηθῇ αὕτη πρὸς τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν, ἣν κατόρθωσε νὰ ἐξαπατᾷ ἀσυστόλως ὁ Ψυχάρης, διδάσκων ὅχι τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ἀλλὰ «βδέλυγμα γλώσσης» κατὰ τὴν φράσιν ἐνὸς βουλευτοῦ. Ρήτορες ἔλαβον τὸν λόγον πολλοὶ καὶ πάντες μὲ φωνὴ καὶ μετ' ἀγανακτήσεως ἐπετέθησαν κατὰ τοῦ Παρισινοῦ γλωσσοπλάστου, οὗτινος κατέδειξαν τὴν ἀνεπιστημοσύνην καὶ τὴν γελοιότητα.

Ἀλλὰ καὶ ἕτερον ζήτημα, τὸ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Παλαιολόγου, ἀπησχόλησεν ἐπ' ἄρκτον τὴν Βουλὴν. Ἡ ἀτυχὴς προκήρυξις ὑπέστη ξετίναγμα καὶ δὲν κατέληξε μὲν εἰς συμπέρασμα ἢ συζήτησις, ἡκούσθη ὅμως καὶ μία φωνὴ λογικῆς διὰ τοῦ στόματος τοῦ κ. Καβαλλιεράτου, εἰπόντος ὅτι τὸν ἀνδριάντα ἐνὸς Παλαιολόγου ὀφείλει νὰ ἀνεγείρῃ αὐτὸ τοῦτο τὸ "Ἔθνος καὶ οὐχὶ νὰ ἀποπειρώμεθα μὲ 45,000 δρ. καὶ δι' ἰδιωτικῆς ὀκνηρᾶς πρωτοβουλίας νὰ μαρμαρώσωμεν τὸν «Μαρμαρωμένον Βασιλεῖα».

Καὶ ὑπὲρ ἀνεγέρσεως ἀνδριάντος εἰς τὸν Καραϊσκάκη βουλευταὶ τινες συνηγόρησαν ἀλλὰ τὰ ζητήματα ταῦτα δὲν λύονται φερόμενα ὡς ἐν παρενθέσει ἐν τῇ σωρείᾳ τῶν ἐπερωτήσεων, ἀλλὰ χρειάζεται Κυβερνητικὴ πρωτοβουλία, ἥς ἄνευ αἱ ὠραιότεραι ιδεαὶ εἶναι προωριζόμεναι νὰ ἀποθάνωσιν ἀπὸ πρόωρον τοκετόν.

ΔΑΦΝΙΣ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ

Ἐν τῷ ἐν Βουξέλλαις ἐργαστηρίῳ τοῦ γλύπτου Lagüe ἐξετέθη τὸ ἐκμαγεῖον τοῦ μνημείου τοῦ βραβευθέντος τῶν κ. κ. Lagüe καὶ Dhucque κατὰ τὸν διαγωνισμόν, ὅστις διοργανώθη ἐν Buenos Aires διὰ τὴν ἐκατονταετηρίδα τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας.

Τὸ ἔργον θὰ καταλάβῃ ἐπιφάνειαν 600 τετραγ. μέτρων, σῴζεται δὲ ἐκ δύο κυρίων μερῶν, κειωρισμένων ἀπ' ἀλλήλων διὰ κατάσκακτων καὶ εὐρείας ὁδοῦ, ἀποληρούσης εἰς γλῶσιν. Περὶ τῶν δύο τούτων μερῶν ἀλλοῦνται φνιά, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων θὰ στηθῶσι δώδεκα ἱστορικὰ ἀνάγλυφα, διὰ ὁποία θὰ σχηματίζωσιν ἑλπίαν πρωτότυπον πλάσιον. Οἱ κ. κ. Lagüe καὶ Dhucque ἐσκέφθησαν ὑπὸ τὸν πρῶτον τῆς Ἀργεντινῆς οὐρανὸν

ν' ἀνεγείρουν ἀληθινὸν Παρθενῶνα, μουσεῖον ἐν πλήρει ὑπαίθρῳ. Ἐμελέτησαν εὐνοειδέτως τὴν ἱστορίαν τῆς χώρας, ἐξωρκιώθησαν πρὸς τοὺς ἥρωας, εἰς οὓς ἡ νοτιο-αμερικανικὴ δημοκρατία ὀφείλει τὴν ἀνεξαρτησίαν της, καὶ ἀφοσιώθησαν εἰς τὴν ἀπόδοσιν τῶν χαρακτηριστικωτέρων γραμμῶν τοῦ παρελθόντος τῆς Ἀργεντινῆς.

Ἐπὶ ἐξεχούσης τοῦ ἐδάφους ἐπιφανείας, εἰς ἣν ἀνέχονται διὰ τῶν βαθμίδων τοῦ μνημείου, γεγλυμμένος στυλοβάτης, ὅπου 30 μέτρων, ὑποραστάζει συμπλέγμα, παριστάνον τὴν Ἀργ. Δημοκρατίαν ἐξειδομένην ἐπὶ τῶν συμβόλων τῆς ἐργασίας: ἀρότρον καὶ κνήμελ. Εἰς κατώτερόν τε τοῦ ἰδίου στυλοβάτου βάθρον εἶναι τοποθετημένα δύο συμπλέγματα: ἀπ' ἐνὸς μὲν

ἡ Παλλὰς κρατοῦσα εἰς τὴν χεῖρά της τὴν Νίκην, στεφανοῦσαν Ἀργεντινὸν στρατιώτην, καθήμενον ἐπὶ τοῦ Ἰβηρικοῦ λέοντος, ἐπτοημένου ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ Δημήτηρ, ἐρειδομένη ἐπὶ ταύρου καὶ θανμάζουσα σπορέα ἐν εὐλαβεί ὁτάσει.

Πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ ὑψώματος τοῦτον ἀναβρυτήριον 25 μέτρων συμβολίζει τὸν ἀτέραντον ποταμὸν Ρίο δὲ Λαπλάτα. Περιζῶμα ἐκ Τριτώνων καὶ θαλασσιῶν ἱππῶν ἀγγέλλει εἰς τὴν Ὑφήλιον τὴν ἐκκόλαψιν τοῦ νέου Ἑθνους. Αἱ κυκλίδες, αἱ περιστοιχίζουσαι τὸ ἀναβρυτήριον καὶ τὸν δλον ἐξώστην, τὸν ὑποβαστάζοντα τὰ κυριώτερα συμπλέγματα, στολίζονται ὡσαύτως διὰ συμβολικῶν παραστάσεων. Ἐπὶ τῆς ἐτέρας πλευρᾶς τῶν καταρρακτῶν θὰ ἀνεγερθῇ τὸ δεύτερον μέρος τοῦ ἔργου. Ἀνυψούμενον δὲ μέσῳ χλόης σκοπεῖ νὰ δοξάσῃ τοὺς Ἀργεντινούς πατριώτας. Εἰς τὸ κέντρον ἑρπικπὸς ἀνδρίας θὰ παριστᾷ τὸν στρατηγὸν San Martin' αἱ κυριώτεραι νίκαι του καὶ ἡ περιώνυμος αὐτοῦ διὰ τῶν Ἀνδεῶν πορεία ἐξιστορηθῇσονται δι' ἀναγλύφων. Πέριξ αὐτοῦ οἱ πατριῶται Moreno, Belgrano, Saavedra καὶ Brown κατ' ἑχοῦσι τὰς γωνίας τοῦ στυλοβάτου.

Τὸ εὐρύτατον τοῦτο σύμπλεκμα εἶναι προωρισμένον διὰ τὴν πλατείαν τοῦ Μαγδ, ἣτις ἐκτεινόμενη, πρὸ τοῦ μεγάρου τοῦ Κοινοβουλίου κατέχει ἐπιφάνειαν 4 ἑκταρίων.

Ἀπὸ τὰς μεγαλειτέρας βιβλιοθήκας τοῦ κόσμου θὰ καταστῇ μετ' ὀλίγον ἡ Βασιλικὴ Βιβλιοθήκη τοῦ Βερολίνου. Τὸ δι' αὐτὴν κτιζόμενον μέγαρον θὰ εἴνε τὸ μεγαλύτερον τῆς Γερμανικῆς πρωτευούσης. Κίττειται ἐπὶ οἰκοπέδον ἐκτάσεως 18,400 τετραγωνικῶν μέτρων, οὗτινος ἡ ἀξία ὑπελογίσθη εἰς 11,250,000 μάρκων.

Ἡ αἰθουσα τῆς ἀναγνώσεως θὰ ἔχη ἑκτασιν 1500 τετραγωνικῶν μέτρων καὶ θὰ περιλαμβάνῃ τετρακοσίαις ἐν ὄλῳ θέσεις. Ἡ νέα Βιβλιοθήκη θὰ εἴνε ἐτοιμὴ μόλις περὶ τὸ τέλος τοῦ 1909 καὶ θὰ περιλάβῃ περὶ τὸ ἐν καὶ ἡμῖν ἑκατομμύριον τόμων, ὧν ἡ τοποθέτησις ἤρξατο εἰς τὰς ἐτοιμασθείσας ἤδη πτέρυγας τοῦ μεγάρου.

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν κατὰ τὸ 1907 ὁ ὀλικὸς ἀριθμὸς τῶν νέων βιβλίων καὶ τῶν νέων ἐκδόσεων ἀνῆλθεν εἰς 9,914 ἤτοι 1911 ἐπὶ πλεονῶν ἐκδόσεων τοῦ προηγουμένου ἔτους, ὅπερ ἰσοδυναμεῖ μὲ ἀύξησιν 20 ἐπὶ τοῖς ἑκατόν.

Τὴν πρώτην θέσιν, ὡς πάντοτε, κατέχουν τὰ μυθιστορήματα καὶ τὰ διηγήματα, τὰ ὁποῖα ἀριθμοῦν 1862 τόμους, κατόπιν ἔρχονται τὰ καλλιτεχνικὰ ἔργα μὲ τόμους 863, τρίτον τὰ θεολογικὰ μὲ τόμους 792, ἔπειτα τὰ γεωγραφικὰ μὲ τόμους 713 καὶ κατὰ ἥσσαν λόγον τὰ ἐπιστημονικὰ βιβλία.

Ὁ κ. Γεωργαντῆς εἰργάσθη ἐν ἄγαλμα φνσικοῦ σχεδὸν μεγέθους «τὴν Εὐάν μετὰ τὸ ἁμάρτημα». Τὸ ἔργον ἔχει δύναμιν καὶ πολλὴν πρωτοτυπίαν. Γυμνή, ἐξωσθεῖσα ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἔχει βυθισμένην τὴν κεφαλὴν εἰς τὰς χεῖρας, ἀπελπισ καὶ μετανοοῦσα Ὁ κ. Γεωργαντῆς ἐφιλοτέχνησε καὶ ἀνάγλυφον τοῦ Διευθυντοῦ τῆς «Πινακοθήκης».

Ὁ Σύλλογος τῶν Γάλλων καλλιτεχνῶν ἀπέκτησε χάρις εἰς γενναῖόδωρον δωρήτριαν, τὴν κ. Jules Comte, γοητευτικὴν ἐξοχικὴν οἰκίαν εἰς τὸ βάθος ἐνὸς πάρκου ἐν Monllignon οὐχὶ μακρὰν τοῦ ἐρημητηρίου τοῦ Jean-Jacques Rousseau. Ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῶν κ. κ. Tony Robert-Fleury, Nenot, Broisseau καὶ Thomy ἡ οἰκοδομὴ αὕτη κατέστη ἀληθὴς κυνέλη καλλιτεχνικῶν ἐργασιῶν. Διὰ τοὺς πτωχοὺς δὲ καλλιτέχνας, ἄνδρας ἢ γυναῖκας, αὕτη θ' ἀποβῇ θελκτικώτατον ἄστυλόν, ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ δύνανται νὰ ἐξακολουθοῦν προετοιμαζόμενοι διὰ τὰς μελλούσας ἐκθέσεις τῶν. Οἱ πρωτοὶ ἐνοικοὶ τῆς κυνέλης τοῦ Monllignon εἶναι ὁ γλύπτης Paris, οὗτινος ἀληθιμόνητος εἶνε ἡ εἰκὼν α' Ὁρφεὺς καὶ Ἐδρυνδίκη καὶ ὁ ζωγράφος Louis Gravia ὁ διὰ τῆς προσωπογραφίας τῆς ἡθοποιῶς Elisa Boissonnier τῇ 1844 τυγχὼν πρώτου μεταλλίου καὶ ὅστις καὶ κατὰ τὸ 1907 ἐξέθηκε εἰκόνα νέας γυναικὸς μετὰ ροδοχρόου πλίου καὶ ἐτέρας μετὰ περιδεγαλόν.

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῃ

Ὁδοιοτατρικὴ κλινικὴ ἐν Ν. Ὑόρκῃ

Εἰς τὴν «Nuova Rassegna» ἐδημοσιεύθη σημεῖωμα περὶ τῆς ἐν τῇ «Πινακοθήκῃ» δημοσιευθείσης ὑπὸ τοῦ κ. Σπ. δὲ—Βιάζη μελέτης, τῆς ἀφορώσης τὸν Ἕλληνα Μηνιάτην. Ἐπίσης ἐν τῷ αὐτῷ φύλλῳ δημοσιεύεται μετὰφρασις τοῦ ἐν τῇ «Πινακοθήκῃ» δημοσιευθέντος ποιήματος τοῦ κ. Ζωῖτοπούλου «Ἐνὰς θάνατος» γενομένη ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς ἑλληνιστοῦ κ. Ρ. Γιούλι.

Εἰς τὸν διάσημον ἱστοριογράφον τῆς ἐν Ἑλλάδι καὶ κυρίως ἐν Ἀθήναις Καταλανοκρατίας κ. Ἀντ. Ροῦμπιο Λούτζυ, ὁ δῆμος Βαρκελώνης ἐχορήγησε τὸ ποσὸν τῶν τριάκοντα χιλιάδων φράγκων, πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἐκδόσεως τοῦ συγγράμματός του «Ἱστορία τῆς Καταλικῆς Ἀνατολῆς».

Ἡ ἐν Ἀμβέρσῃ Ἐκθεσις τοῦ 1908 θὰ ἀνοίξῃ κατὰ Μαῖον καὶ θὰ κλείσῃ τὸν Ἰούνιον.

Ἐν Ἀμβέρσῃ ἀνεγερθήσεται προσεχῶς ὁ ἀνδριὰς τοῦ διπλωμάτου Lambertmonti, ἔτι δὲ διενεργεῖται ἔργον πρὸς ἀνέγερσιν μνημείου διὰ τὸν ποιητὴν τοῦ «Ἀσματος τῆς Ἐνᾶς» Κάρολον Van Lerberghe καὶ ὑπὸ ἐπιτροπῆς, τῆς προέταται ὁ κ. Emile de Mot, ἑτερος εἰς μνήμην τοῦ ζωγράφου Isidore Verheyden.

Νέον ἐπάγγελμα ἐδημιουργήθη εἰς τὴν Γερμανίαν, τὸ τῶν πλαστογράφων τῶν καλλιτεχνικῶν ἔργων, τὸ ὁποῖον ἀπεδείχθη ἀρκετὰ προσοδοφόρον. Οἱ νεώτεροι αὐτοὶ καλλιτέχναι, ἀπομιμούμενοι καὶ πλαστογραφοῦντες τὰ καλλιτεχνήματα τῶν μεγάλων διδασκάλων, κατορθώνουν γὰρ τὰ πωλῶν εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ μουσεῖα ὡς σπάνια καὶ ἄγνωστα ἔργα ἀρχαίων καὶ λιτεχνῶν. Θύματα τῶν τοιούτων ἀπομιμήσεων ἔπασαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὰ γερμανικὰ μουσεῖα, τὰ ὁποῖα ἠγόρασαν εἰς μυθώδεις τιμὰς εἰκόνας καὶ ἀγάλματα μὲ τὴν πεποιθῆσιν ὅτι ἦσαν ἄγνωστα ἔργα ἀρχαίων διδασκάλων. ἐνφ ἦσαν ἐπιτήδεια κατασκευάσματα συγχρόνων λαϊκῶν καλλιτεχνῶν. Αἱ ἀπομιμήσεις γίνονται τόσον ἐπιδεξιῶς, ὥστε ν' ἀπατηθῇ καὶ ὁ εἰδημονέστερος κριτής.

Μεταξὺ τῶν θυμάτων εἶνε καὶ ὁ διευθυντὴς τῆς Βασιλικῆς Πινακοθήκης τοῦ Βερολίνου, ἀγοράσας ἀδρότητα πρὸς πλουτισμὸν τῶν καλλιτεχνικῶν συλλογῶν μίαν τοιαύτην ἀπομίμησιν. Τὸ Μουσεῖον Φρειδερίκου Γουλιέλμου ἠγόρασαν ἐξ ἄλλου χάλκινον ἀγαλματίον, ἀποδιδόμενον εἰς τὴν καλλιτέραν περίοδον τῆς Ἱταλικῆς Ἀναγεννήσεως, πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν ὁμως καὶ ἀπελπίσιν τοῦ διευθυντοῦ τοῦ μουσεῖου νεαρὸς καλλιτέχνης ἐκ Μονάχου τὸν ἐβεβαίωσε κατὰ τινα ἐπισκεψίαν του εἰς τὸ Μουσεῖον διὰ τὸ ἔργον ἦτο ἰδικόν του καὶ δι' ἐπιτηδείας μεθόδου εἶχε παλαιωθῇ, ὥστε νὰ φαίνεται ὡς ἀρχαῖον.

Τὸ ἴδιον πάθημα συνέβη καὶ εἰς τὴν Πινακοθήκην τοῦ Μονάχου, ἀγοράσας ἐσχάτως ἀντὶ 30,000 φράγκων ὡραιότατον ἀνάγλυφον, ἀποδιδόμενον εἰς διάσημον καλλιτέχνην τῆς Πάρμας, ἀκμάσασαν κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ δεκάτου ἔκτου αἰῶνος. Οἱ εἰδήμονες δὲν εἶχον κατορθώσῃ νὰ διακρίνουν τὴν πλαστικότητα. Μετὰ τινὰς ὁμως ἡμέρας ὁ γνωστὸς Φλωρεντίνος εἰδήμων Βαρδίνη ἐπληροφόρησε τὸν διευθυντὴν τῆς «Πινακοθήκης», διὰ τὸ ἀνάγλυφον ἦτο πλαστὸν ἔργον γνωστοῦ συγχρόνου καλλιτέχνη, τὸν ὁποῖον καὶ ὠνόμασεν. Εὐτυχῶς τὸ πρᾶγμα ἦτο νοσπὸν ἀκόμη καὶ κατορθώθη τῇ ἐπεμβάσει τῶν βασιλικῶν ἀρχῶν ν' ἀνακαλυφθῇ ὁ μυστικὸς, ὁ πωλήσας τὸ ἔργον, ν' ἀποδώσῃ τὰ χρήματα καὶ νὰ λάβῃ ὀπίσω τὸ ἀνάγλυφον διὰ νὰ τὸ πωλήσῃ ἔως εἰς κατὰ ἄλλο μουσεῖον.

Δεσποινὶς Καζαντζή

Ἡ καλλιτέχρις κλειδοκυμβαλλοτρία δεσποινὶς Καζαντζή, ἡ ἐν Βρυξέλλαις διαμένονσα, ἐν διαγωνισμῷ καλλονῆς καὶ συμπαθείας ἠξιώθη βραβείου.

Διοργανώθησαν ἐν Παρισίοις αἱ ἐξῆς ἐκθέσεις : τοῦ Οὐγγρου ζωγράφου Torney, τῆς «Société des Femmes Artistes», ἡ τῶν Femmes Peintres, τοῦ ζωγράφου Wielopff, τοῦ Alexandre Buiel, τῆς Société des Miniatures, τοῦ ζωγράφου Braquonval, τοῦ Vincent Van Gagh, τοῦ Lucien Simon καὶ τοῦ Vay Donger

Αἱ ἐσχάτως ἐκδοθεῖσαι τέσσαρες νεανικαὶ ouvertures τοῦ Richard Wagner ἐξετελεσθήσαν ἐν Βιέννῃ, προσεχῶς δὲ ἐκτελεσθήσονται ἐν Βρυξέλλαις κατὰ τῆς Συναυλίας Ysaye. Ἡ α' τούτων à la Roi Enzio ἐπενδυμίζει πολὺ τὸ ὄφος τοῦ Bellini ἡ β' «Colombus» δεικνύει πλείτερον τὸ ἀτομικὸν τοῦ μουσουργοῦ ὄφος ἡ γ' «Polonia» εἶναι μᾶλλον συμφωνικὴ φαντασία ἐκθειάζουσα τὴν δυναστευομένην Πολωνίαν καὶ ἡ δ' ἔχει ὡς βάσιν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Rule Britannia.

Οἱ ἐκ τοῦ κληροδοτήματος Durehis ἐν Ρώμῃ μένοντες Βέλγοι ὑπότροφοι κ.κ. Richard Heintz ζωγράφος καὶ Georges Petit γλύπτης ἀπέστειλαν εἰς τὴν πόλιν τῆς Λιέγης ὁ μὲν πρῶτος ἔργον πλοῦσιον εἰς χεῶμα, ἀλλὰ καὶ ἀκρίβειαν, τὸ «Hospitium Pauperum» (τὸ Νοσοκομεῖον τῶν ἀπόρων) ἐν Subiaco τῶν Ἀππενίνων. Ὁ δὲ κ. G. Petit ἀπέστειλεν ἐκ Ρώμης νέον ἔργον του, τὸν «Τυφλόν», ὅπερ ἐκτεθήσεται εἰς τὸ Μουσεῖον τῶν Καλῶν—Τεχνῶν παρὰ τὸ ἔτερον ὑπ' αὐτοῦ σταλὲν ἡ Ἱταλὶς γαλονχοῦσα τὸ τέκνον τῆς ν.

Ὁ ἐν Λιέγῃ Cercle de Beaux—Arts θὰ διοργανώσῃ τὴν προσεχῇ ἀνοιξὴν γεφυρὴν ἐκθεσιν τῶν ἔργων τῶν μελῶν του ἐν Aix—la—Chapelle, μεταξὺ τῶν ὁποίων καταλέγονται καὶ οἱ ἤδη ἐκθέσαντες δις Πανλίνα Jamar καὶ οἱ κ.κ. Debienne, Delmen, Falize, G. Ista καὶ Olivier Salle.

Ἡ Βελγικὴ κυβέρνησις ἠγόρασε διὰ τὸ Μουσεῖον

τῶν Βρυξελλῶν ἐκ τῆς τελευταίας τριετοῦς Ἐκδόσεως τὰ ἑξῆς ἔργα: «Τὸ Λουτρόν» τοῦ Gounwelds, «Σελήνοφώτιστος Οὐρανὸς» τοῦ Heymans, τὴν «Κλίμακα» τοῦ Janssens, τὸν Μεσημβρινὸν ὕπνου τοῦ Bernier καὶ «Προτομήν νεάνιδος» τοῦ Rombaux.

* Ἡ Ἀκαδημία τῶν Λέκων ἐν Παρισίοις ἀπένευσε τὸ βραβεῖον Goncourt εἰς τὸν κ. Emile Moselly. Ἡ δὲ Société des Gens de lettres διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τῆς ἰδρυσεως τῆς ἀπένευσε τὸ Grand Prix Chauchard εἰς γυναῖκα: τὴν κ. Jeanne Marni. Τὸ βραβεῖον τοῦτο ἄχρι τοῦδε ἀνεμεμήθη εἰς τοὺς: Guy de Maupassant, Camille Lemonnier, Ferdinand Fabre, André Theuriel καὶ Jules Bois. Ἐν τῶν δευτέρων ἀνεμεμήθη εἰς τὴν κ. Georges de Peyrebrune, τὸ δὲ Prix du Congrès εἰς τὴν κ. Jean Bertheroy.

* Ὁ οὐμοριστὴς γελοιογράφος Wilhelm Busch, ὁ τῶσας γενεάς παιδίων—μικρῶν καὶ μεγάλων—τέρψας, ἀπέθανεν ἐν Mechtshausen εἰς ἡλικίαν 85 ἐτῶν. Ὁνομαστότεροι τῶν σατυρικῶν συνθέσεων του εἶναι τὸ «κλειδοκυμβαλιστής» καὶ ὁ «βιολιστής». Ὁ Busch συγχρόνως ἔγραψε καὶ χοριτωμένους ἑμμέτρους σκηνὰς διὰ τὰ παιδιὰ ἀπὸ τοῦ 1850 ἤτο συνεργάτης τοῦ «Fliegende Blätter». Τὰς περισσότερας τῶν γελοιογραφιῶν του συνήγαγεν εἰς τὰ λευκώματα «Münchener Bilderbogen».

* Ὁ πίναξ τοῦ Van Dyck «ἡ ὕψωσις τοῦ Σταυροῦ», ὁ κλαπὲς πρὸ ὀδο μηνῶν ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Παναγίας ἐν Courtrai τοῦ Βελγίου, ἀνευρέθη τυχαίως ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας, καθ' ἣν στιγμήν ὤλισθανεν ἐκ τινος ἀμαξιδίου, δι' οὗ μετεφέρετο εἰς τὴν πόλιν Ardoye. Διὰ τὴν ἀνεύρεσίν του εἶχε προκηρυχθῇ ὑπὸ τῆς δημοτικῆς Ἀρχῆς τοῦ Courtrai ἀμοιβὴ 20 χιλ. φράγκων.

* Ἡ «Ἐταιρεία τῶν Φίλων τῶν Μουσείων» ἐν Βρυξελλῇ ἀπέκτησε μαρμαρίνην κεφαλὴν τοῦ τέλους τοῦ Γ' ἢ τῶν ἀρχῶν τοῦ Δ' μ. Χ. αἰῶνος. Τὸ ἔργον προέρχεται ἐκ Μικρᾶς Ἀσίας καὶ ἔχει μεγίστην σπουδαιότητα διὰ τὴν μελέτην τῆς Χριστιανικῆς τέχνης· φέρει δ' ἐπ' αὐτοῦ χριστιανικὴν ἀφιέρωσιν.

* Ἐν Παρισίοις ἐσχάτως ἐξετέθη εἰς πλειστηριασμὸν συλλογὴ εἰκόνων γνωστῇ ὑπὸ τὸ ὄνομα: Συλλογὴ Robott καὶ ἥτις περιέχει πρὸ πάντων πολλὰς εἰκόνας ζωγραφικῆς καὶ σχεδιάσματα τοῦ Corot. Ὁ ὠραιότερος πίναξ τῆς συλλογῆς ταύτης ἦτο «ἡ σκοπιὰ τοῦ Δουαί» ἀγορασθεῖσα ἀντὶ 46 χιλ. φρ. ὑπὸ τοῦ Μουσείου τοῦ Λούβρου.

* Ὁ βιολιστὴς Henri Marteau, τοῦ Ὁρείου τῆς Γερμανίας, διεδέξατο τὸν Joachim ἐν τῇ βασιλικῇ μουσικῇ Ἀκαδημίᾳ τοῦ Βερολίνου.

* Ἡ δευτέρα Ἐκδοσις τῶν νεωτεριστικῶν ἔργων, διοργανωθεῖσα ὑπὸ τῆς «Art contemporaine» ἐν Ἀμβέρσῃ, ἀνόγει τὴν 21ην Μαγίου. Πλὴν τῶν ἔργων Βέλγων καλλιτεχνῶν, θὰ περιλάβῃ καὶ ξένων τοιαῦτα, ἐν οἷς 30 ἔργα τοῦ Νορβηγικοῦ ζωγράφου Sauter, ἐν ἔργον τοῦ Boecklin καὶ 150 σχέδια τοῦ Rodin.

* Ἀπέθανεν ἐν Λονδίνῳ ὁ ἑξοχος βιολιστὴς Ἀγγουστός Wilhelm, ἐφάμιλλος τοῦ Joachim.

* Τὸν Ἀπρίλιον θὰ συγκροτηθῇ διεθνὴς ἐν Δρεσδῇ πρωτογραφικὴ ἐκδοσις, εἰς ἣν ἐκλήθη νὰ λάβῃ μέρος καὶ ἡ Ἑλλάς.

Ἐν ἐπιστολῇ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς «Πανακοθήκης» δ' ἐν Βελγίῳ ἀγαπητὸς καὶ διακεκριμένος φιλότεχνος κ. Plomdeur διατυπῶι ἐξόχως καλλιτεχνικὰς καὶ πρακτικὰς ιδέας.

Liège, 15 Fevrier 1908

Cher Mr Calogéropoulos,

Il devrait se créer à Athènes une association d'artistes, dont les cotisations auraient pour but l'achat d'oeuvres d'art destinées à enrichir les musées d'Athènes. Tout en permettant d'encourager les artistes Hellènes, cette société pourrait aider l'Etat grec ou la ville d'Athènes pour l'acquisition d'oeuvres de premier ordre et dont le prix dépasserait le budget disponible.

Chypre, Naxos, la Crète, surtout les Iles Ionienes, qui ont été si longtemps sous la domination de Venise, ont probablement conservé dans leurs églises peut être, dans quelques habitations privées des oeuvres picturales ou sculpturales de cette époque et qui mériteraient d'être connues. Pourquoi n'en ferait-on pas une exposition à Athènes?

Ἐν ἑτέρῳ δὲ ἐπιστολῇ γράφει ἡμῖν:

Je rêve Athènes centre d'art. Comme l'était Florence aux XIV et XVème siècle, lorsque tout dans cette ville était escapant d'un sentiment de beauté et de poésie. Les monuments, les places et les rues avec leur pittoresque et leur polychromie y ont un cachet d'art que l'on remontre rarement et que je voudrais voir à Athènes. La cité de Minerve devait posséder une école Supérieure internationale d'art où tous les artistes de différents pays viendraient se perfectionner et ainsi créer à Athènes un centre artistique digne de son nom glorieux.

Agreer, cher Monsieur, mes sentiments cordiaux.

J. Plomdeur.

* Ὁ Ἀδόλφος Θαλασσὸς ἐδημοσίευσεν εἰς τι περιοδικὸν μελέτην περὶ τῆς ἱστορίας τῆς ζωγραφικῆς τῆς τουρκικῆς σχολῆς. Ἡ σχολὴ αὕτη εἶνε ἡ παλαιότερα δλων, δίδει ἐπὶ αἰῶνας θερηκενυτικὸν δισταγμὸν ἀπηγγράφει τὴν ἀπεικόνισιν τῆς ἀνθρώπινης μορφῆς. Ἡ ἱστορία διετήρησε τὰ ὀνόματα δύο καλλιτεχνῶν, τοῦ Νεγαρῦ, ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Μουράτ III, ὅστις ἐξεκουράζετο ἀπὸ τὰς ποιητικὰς ἀσχολίας τὸν ζωγραφίζων καὶ τοῦ Καρὴ Τζαφέρ, ἐπὶ Μωάμεθ τοῦ Δ', ὅστις ἐστόλισε μὲ ὠραιότητας τοιχογραφίας ἐνα κῆσον, κατασκευασθὲν ἐπὶ τῶν ἀκτῶν τοῦ Βοσπόρου. Ἀπὸ τῆς πτώσεως τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας μέχρι σήμερον Ἰταλοὶ καὶ Γάλλοι διεκόσμων τὰ σουλτανικὰ ἀνάκτορα. Τὸ 1874 εἰς Γάλλος, ὁ Γκιγεμῶ, ἔδρυσεν Ἀκαδημίαν ζωγραφικῆς εἰς τὴν Κων(σταντινούπολιν), εἰς τὴν ὅποίαν ἐφοίτησαν πολλοὶ Ἀρμένιοι καὶ Ἀνατολίται. Τὸ 1883 ὁ σοφὸς ἐφορος τοῦ Μουσείου τῆς Κων(σταντινούπολεως), ὅστις ζωγραφίζει θαυμάσια, ἔδρυσεν Σχολὴν Καλῶν Τεχνῶν. Ἐκτοτε οἱ Ἀνατολίται καλλιτέχναι ἀπέδωσαν τοὺς καρποὺς τῆς διδασκαλίας τῶν, ὡς μαρτυροῦν αἱ ἐκδόσεις, ἐνθα πολλὰ καπλαισιάζονται τὰ προϊόντα τῆς νέας τουρκικῆς σχολῆς.

* Τῆς παγκοσμίου ἐκδόσεως, ἡ ὁποία θὰ διοργανωθῇ τὸ 1912 εἰς τὸ Τόκιο τὰ ἔργα θὰ γείνων τὴν 1ην Ἀπριλίου 1912. Ὅλαι αἱ εἶναι Κυβερνήσεις καὶ οἱ αἱ χῶραι θὰ κληθῶν ὅπως μετέσχον εἰς τὴν ἐκδοσὶν ταύτην. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐπιστημονικὰ, βιομηχανικὰ, διδασκικὰ, ἡλεκτρικὰ καὶ μηχανικὰ εἶδη, θέλουν παραχωρηθῇ ἴδιαι αἰθούσαι, ἐνφ' ὧς τὰ ἄλλα ἐκθέματα οἱ ἐκθέται δύνανται ν' ἀνεγείρουν περιπτερά εἰδικὰ, χωρὶς νὰ πληρώσουν τίποτε λόγῳ ἐνοικίου.

* Νέαν ἀφορμὴν ἐπαίγων ἔδωκεν ὁ Κάιζερ εἰς τοὺς Ἀγγλους. Ἐσχάτως διοργανώθη εἰς τὸ Βερολίνον

καλλιτεχνική έκθεσις ζωγράφων, εἰς τὴν ὁποίαν ἐξε-
τέθησαν αἱ προσωπογραφίαι τῶν διασημοτέρων γυναι-
κείων καλλονῶν τῆς Ἀγγλίας τοῦ παρελθόντος αἰῶνος.
Πρῶτος ἐπισκέπτης τῆς ἐκθέσεως ὑπῆρξεν ὁ Κάιζερ,
ὅστις λεπτομερῶς περιεργάσθη τὰ καλλιτεχνικά ἔργα
καὶ πρῶτος ἐξέφρασε τὴν γνώμην του περὶ τῆς ἀγγλι-
κῆς καλλιτεχνίας καὶ τῆς ἀγγλικῆς καλλονῆς. Ὁ Κάιζερ
ἀνεπιφυλάκτως ἐδῆλωσεν, ὅτι ἡ ἐκθεσις ὑπερέβαινε πᾶ-
σαν ἄλλην ὁμοίου εἶδους διοργανωθείσαν εἰς τὸ Βερο-
λῖνον καὶ ὅτι δὲν κατεδέχθη μόνον ἀπὸ τὰς ἀγγλικὰς
καλλονὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῶν
ἀριστοτεχνικῶν χρόστῆρα τῶν Ἀγγλῶν καλλιτεχνῶν.
Ἡ ἀνεπιφύλακτος αὕτη αυτοκρατορική κρισις εἰς μὴν
τοὺς γερμανικοὺς καλλιτεχνικοὺς κύκλους ἐδημιούργησε
κάποιαν δυσἀρεσκίαν, ἀλλ' εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἠκούσθη
μετὰ καταφανοῦς εὐχαριστήσεως. Οἱ Ἀγγλοὶ ἐπωφε-
λοῦμενοὶ τῆς κρισεως τοῦ αυτοκράτορος, λέγουσι, ὅτι
ἂν καὶ ἐξ ἄλλων περιστάσεων εἶχον λόγους νὰ ἐκτιμή-
σουν τὴν ὀξείαν καὶ ἀκριβῆ κρισὶν τοῦ αυτοκράτορος
περὶ καλλιτεχνικῶν ἔργων, ἐν τούτοις ἐκ τῆς παρούσης
περιστάσεως ἐπέλθοιεν, ὅτι ὁ Κάιζερ εἶνε ὁ μεγαλει-
τερος Γερμανὸς τεχνοκρίτης.

Ὁ χάριν ἀρχαιολογικῶν ἐρευνῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ
εὐδοκίμως ἀρχιτεκτων ἔλαβε Μαρούλ Λοτέργο ἔλαβε
φωτογραφικὰς εἰκόνας τῶν ἐν τῷ τεμένει τῆς Ἀγίας Σο-
φίας βυζαντινῶν εἰκόνων καὶ μωσαϊκῶν. Τὰ καλλιτεχνή-
ματα ταῦτα ἀνεκαλύφθησαν τελευταίως ἀφαιρεθέντος τοῦ
ἐπ' αὐτῶν ἀσβεστοχρίσματος καὶ τῆς μαυρίδας, ἧς εἶ-
χε προξενηθῇ κατὰ τινα πυρκαϊάν. Τὰ οὕτω ἀποκαλυφθέν-
τα μωσαϊκά, ἴδια δὲ τὰ ἐν τῷ θόλῳ, διατηροῦνται καλῶς
καὶ εἶνε προϊόντα τέχνης ἀπαράμιλλου. Τὰ ἄλλα μω-
σαϊκά δὲν ἔχουν τὴν αὐτὴν ἀξίαν καὶ διὰ τοῦτο ὀφεί-
λονται, ὅτι δὲν ἀνήκουν εἰς τὴν περίοδον, καθ' ἣν ἐ-
φιλοτεχνήθησαν τὰ πρῶτα, τὰ ὁποῖα ὁ κ. Λοτέργο ἀ-
ναγεῖ εἰς τὴν Ζ' καὶ τὰ ἄλλα εἰς τὴν Γ' ἐκατοσταετη-
ρίδα.

Εἰς τὸ Βιάρτζιο τῆς Ἰταλίας ἀπέθανεν εἰς ἡλικίαν
68 ἐτῶν ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος ἡ Λουίζα δέλα Ραυέ,
ἡ γνωστοτάτη ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Κοτίντα, Ἀγγλίσ
μυθιστοριογράφος.

Τὰ ἔργα τῆς, τὰ τόσον ἀπλήτως ἀναγνωσκόμενα ἀπὸ
δεκαετίας ἐν Ἀγγλίᾳ, δὲν τῇ ἔδωκαν τὴν εὐμάρειαν.
Ἀπ' ἐναντίας τὸ τελευταῖον βιβλίον τῆς διὰ τοὺς
Μπόρξ, τὸ ἴσως ἐπιθετικὸν κατὰ τῆς Ἀγγλικῆς Κυ-
βερνήσεως καὶ μερικαὶ ἐπιτολὰὶ τῆς κατὰ τοῦ Τοῦμ-
πρλαῖν διέθεσαν ἐχθρικῶς πρὸς αὐτὴν τὸ Ἀγγλικὸν
κοινόν.

Τὰ ἀποτελέσματα τῶν Ἀβερωφείων χειμερινῶν δια-
γωνισμῶν τοῦ ἡμετέρου Πολυτεχνείου ἔχουν ὥς ἐξῆς :
Α' Γρ α φ ι κ ῆς. Ἐκ τῆς 6ης τάξεως πρώτη ἡ
Ἰωσηφίνη Τσίλλερ, δεύτερος Γ. Παναδημητρίου. Ἐκ
τῆς 5ης τάξεως α' Ε. Γαβαλάς, β' Α. Παναγιώτου.
Ἐκ τῆς 4ης τάξεως α' Δ. Μπισκινόπουλος, β' Ι. Γε-
ραλῆς. Ἐκ τῆς 3ης τάξεως α' ὁ Ι. Κωστόκης.

Β' Π λ α σ τ ι κ ῆς. Ἐκ τῆς 6ης τάξεως α' Θ.
Σαραντινός, β' Μ. Καρακατσάνης. Ἐκ τῆς 5ης τά-
ξεως α' ὁ Ν. Στεργίου. Ἐκ τῆς 4ης τάξεως α' ὁ Λου-
κάς Λούκας. Ἐκ τῆς 3ης τάξεως α' ὁ Κ. Ἀρνώτης.

Γ' Χ α ρ α κ τ ι κ ῆς. Ἐκ τῆς 6ης τάξεως α' ὁ
Α. Πολυτάκης καὶ ἐκ τῆς 5ης α' ὁ Α. Θεοδωρόπουλος.

Δ' Κ ο σ μ η μ α τ ο γ ρ α φ ι α ς. Ἐκ τῆς 3ης τά-
ξεως α' ὁ Ι. Γουναρόπουλος.

Εἰς τοὺς ἐπιτυχόντας ἐκ τοῦ Ἀβερωφείου κληροδο-
τήματος θὰ διανεμηθῇ τὸ ποσὸν τῶν 3 χιλιάδων
δραχμῶν. Οἱ πρῶτοι θὰ λάβουν ἀνάλογον μνησίαν
ἀμοιβήν.

Διὰ τὴν Ἑκθεσὶν τῆς Ἑλλ. Καλλιτεχνικῆς Ἑταιρίας,
ἧς θὰ ἀνοίξῃ τὴν 25 Μαρτίου, ἐξελέγη ἐπιτροπὴ ἐκ
τῶν κ.κ. Σώχου, Γερασιώτου, Μαθιοποῦλου, Σαββίδου
καὶ Νικολοῦδου. Ἀναπληρωματικά μέλη ἐξελέγησαν οἱ
κ. κ. Κωνσταντίνιδης καὶ Οἰκονόμου.

ὑπὸ τῆς συγκλήτου τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου
ἐξελέγησαν ὡς κριταὶ διὰ τὸ Σουλινίδειον διαγώνισμα
πρὸς συγγραφὴν τῆς Ἱστορίας τῆς Θεσσαλίας οἱ καθη-
γηταὶ κ. κ. Καραλίδης, Λάμπρος καὶ Πατούπουλος.

Ἡ Γαλλικὴ Ἀκαδημία ἐξέλεξε τρεῖς νέους Ἀκαδη-
μαίκοις. Διὰ τὴν ἔδραν τοῦ Περτελιῶ τὸν Φρανσί
Σάσμ, διὰ τὴν τοῦ Σουλὺ Προυδῶμ τὸν Ποανκαρέ
καὶ διὰ τὴν τοῦ Τερριῆ τὸν Ρισπέν.

Ἀπέθανεν ἐν Πάτραις ἡ ποιήτρια Ἰωάννα Λιβαθη-
νοῦ. Ἀνυγὶς αἰσθημα πρὸς συνάδελφον ἐμάρανε προώ-
ρος τὰ ῥόδα τῆς καλλονῆς τῆς. Ἡ Ἰωάννα Λιβαθηνοῦ
εἶχε τῷ 1902 ἐκδόσῃ οὐλλογὴν λυρικῶν ποιημάτων
ὑπὸ τὸν τίτλον «Πικρὰ χαμόγελα». Ἐν αὐτῇ περιλαμ-
βάται καὶ ἑμμετρος μονόλογος «Ἡ ποιήτρια».

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν διὰ τὴν νέαν τριετίαν τῆς
Ἑλλ. Γεωγραφικῆς Ἑταιρίας ἐξελέγησαν ἐν Γεν.
Συνελεύσει τῶν μελῶν πρόεδρος ὁ κ. Κ. Παπαμιχαλό-
πουλος, ἀντιπρόεδρος ὁ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλου, γεν.
γραμματεὺς ὁ κ. Πελ. Τσουνκαλάς, βιβλιοφύλαξ ὁ κ.
Παν. Καλογερόπουλος, ταμίαις ὁ κ. Β. Κάνδης καὶ σύμ-
βουλοι οἱ κ.κ. Μ. Χρυσόχοος, Α. Ἀλεξανδρόπουλος,
Ι. Καραβίας, Γ. Κρίτας καὶ Δ. Ι. Καλογερόπουλος.
Ἡ Ἑταιρεία θὰ προβῇ εἰς ἔκδοσιν τῶν Περιηγήσεων
ἐν Ἑλλάδι τῶν κυριωτέρων ξένων περιηγητῶν.

Εἴκοσι περίπου ἀνδριάντες πρόκειται νὰ στηθοῦν ἐν
Παρισίῳ εἰς πολιτικούς καὶ στρατιωτικούς ἄνδρας, φιλο-
λόγους καὶ καλλιτέχνας.

Τὸ Γαλλικὸν κράτος ἡγόρασε 10 ἔργα ἀπὸ τὴν τελευ-
ταίαν ἐκθεσὶν τοῦ Grand Palais.

Ὁ κ. Λαζ. Σώχος ἐφιλοτέχνησε προτομὴν τοῦ κα-
θηγητοῦ κ. Μιστριώτου.

Συνέστη ἐν Λονδίνῳ μεγάλη Ἑπιτροπὴ πρὸς διορ-
γάνωσιν ἐπισήμων ἐορτῶν κατὰ τὸ 1916 ἐπὶ τῇ συμ-
πληρώσει τριακοσιετηρίδος ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Σαίξ-
πηρ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀπεφασίσθη ὑπὸ τῆς Ἑπι-
τροπῆς νὰ ἀνεγερθῇ μνημεῖον διὰ διεθνῶν ἐργῶν.

Τὴν 16 Μαρτίου θὰ ἐορτασθῇ ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθού-
σῃ τοῦ Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου ἡ τεσσαράκονταετηρίς
τοῦ κ. Γ. Μιστριώτου. Θὰ τὸν προσφωνήσουν ὁ Πρύ-
τανης καὶ ὁ κ. Βάσης, θ' ἀνταπαντήσῃ δὲ ὁ ἐορτάζων
καθηγητής.

Ὁ ἐν Παρισίῳ λατρός κ. Ι. Σάλτας μετέφρασε Γαλ-
λιστὶ τὴν «Πάπισσαν Ἰωάνναν» τοῦ Ροΐδου, ἐξέδωκεν
δ' αὐτὴν ὡς γνωστὸς ἐκδότης Fasquelle. Ἐοχε ἐντυνά-
την κυκλοφορεῖν τὸ βιβλίον. Ἐκρίθη ὅτι τὸ πνεῦμα
τοῦ Ροΐδου εἶνε ὅλως διόλου Γαλλικόν. Ἡ μετάφρα-
σις εἶνε ἀρίστη, τιμῶσα τὸν μεταφραστήν.

Εἰς τὸ Ὁδεῖον οἱ Φλιντόνερ ἐπαῖξαν ἐν ἀνέκδοτον
κουαρέτο τοῦ Χάυδν, ὅπερ διὰ πρῶτην φορὰν ἐπαίχθη
πρὸς μὴνός ἐν Βιέννῃ.

Εἰς τὸ Ὁδεῖον Λόντινερ ἐξετελέσθη ἐπιτυχῶς ὑπὸ πο-
λυμελοῦς χοροῦ τὸ «Μαγεμένο ῥόδον» κοσμικὸν ὁρα-
τόριον τοῦ Ροβέρτου Σούμαν.

Ἀπέθανεν αἰφνιδίως παρὰ τὴν πατρίδα του Ὀρέλια δ' διάσημος Ἰταλὸς συγγραφεὺς Ἐδμόνδος δε-Ἀμίτσι, ὁ πλήρης περιγραφικὸς συγγραφεὺς τῆς «Κωνσταντινουπόλεως», τῆς «Ἰσπανίας», καὶ τῆς «Στρατιωτικῆς ζωῆς». Ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 63 ἐτῶν. Τὸ τελευταῖον ἔργον του «Μυστιστόρημα ἐνὸς μουσικοδιδασκάλου» ἐξεδόθη τῷ 1890.

Ἐν Κυρηνεῖᾳ τῆς Κύπρου ἀνευρέθη ἐν ἐνώπιον χρησῶν κεκοσμημένον διὰ 50 μαργαριτῶν, ἐν χρυσοῦν δακτυλίδιον καὶ τέσσαρα κοσμήματα.

Τὴν 13 Μαρτίου θὰ ἐξοικισθῇ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ «Παρθενίου» ἡ εἰκοσιπενταετηρίς τοῦ διηγηματογράφου κ. Α. Παπαδιαμάντη. Τὴν ἑορτὴν ἀνέλαβεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς ἡ Α. Υ. περιγικήσσης Μαρία, ἐγκαινιάζουσα ὅτ' αὐτὴ προσφύσῃ τὴν ὑπὲρ τῶν γραμμάτων δρασίν τῆς. Θὰ ἐμῆλθον οἱ κ. κ. Κακλαμᾶνος, Νιρβάνας καὶ Προβελέγγιος.

Ἐν τῇ Γαλλικῇ Ἀρχ. Σχολῇ ὁ κ. Σπ. Λάμπρος ἐμῆλθε περὶ τῆς ἐλληνικῆς γλώττης ὡς ἐπισήμου γλώττης τῶν Σουλτάνων. Αἱ σχέσεις τῶν Βυζαντινῶν μετὰ τὸν Μουσουλμανικὸν κόσμον ἀρχίζουν ἀπὸ τοῦ Ζ' μ. Χ. αἰῶνος. Ἀπὸ τότε συχνὰ οἱ Σουλτάνοι τοῦ Ἰκονίου ἔγραφον ἐλληνικὰς ἐπιστολάς πρὸς τοὺς Βυζαντινοὺς Ἀυτοκράτορας. Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται μᾶς παρέχουν τὰ πρῶτα κείμενα τῆς δημόδους Ἑλληνικῆς γλώττης εἰς πεζὸν λόγον.

Οἱ κατόπιν Σουλτάνοι τῶν Τούρκων ἤξευραν καλὰ τὰ Ἑλληνικά, ἰδίως Μωῦζαμὲθ ὁ Β'. Εἶχον δὲ διὰ τὴν ἐπίσημον ταύτην ἐλληνικὴν ἀλληλογραφίαν Ἑλληνας γραμματεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων προήλθον κατόπιν οἱ μεγάλοι διερμηνεῖς.

Ὁ κ. Ὀλλώ ἡρμήνευσε κατόπιν τὴν ζωφόρον τοῦ ἐν Δελφοῖς θησαυροῦ τῆς Κνίδου. Μία πρὸς μίαν ἡρμηνεύθη ἐκάστη μορφή μετὰ πειτικότητος, καὶ ἡ ἐρμηνεία αὕτη γίνεται σαφετέρα, ἐὰν ἐνθυμηθῶμεν τὴν περιγραφὴν τῆς Ἰλιάδος, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Ζεὺς ἀφίνει ἐλευθέρους τοὺς θεοὺς νὰ βοηθήσωσιν ὁποῖδ' ἂν ποτε ἤθελον τῶν μαχομένων στρατῶν—τοὺς Τρῶας ἢ τοὺς Ἑλληνας. Ἡ ζωφόρος τοῦ θησαυροῦ τῆς Κνίδου εἶνε μιά ἐξεικόνισις τῆς διηγέσεως τῆς Ἰλιάδος.

Μέτῳ πυκνοτάτου ἀκροατηρίου, ἐν ᾧ διεκρίνοντο πολλοὶ τῶν ξένων καὶ παρ' ἡμῖν ἀρχαιολόγων, ἐπιστήμονες καὶ ἐν γένει ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων ἤρχισεν ἡ Ἀρχαιολογικὴ Ἑταιρεία τὰς δηλώσεις αὐτῆς συνεδριάσεις.

Τὴν πρώτην ἐτίμησαν διὰ τῆς παρουσίας των ἡ Α. Υ. ὁ Διάδοχος, ὁ πρίγκιψ Νικόλαος, καὶ πολλοὶ ἐκ τοῦ διπλωματικοῦ σώματος. Κατ' αὐτὴν ἔκαμν ἀνακοινώσεις οἱ κ. κ. Γ. Σωτηριάδης καὶ Α. Ἀρβανιτόπουλος, ὁ μὲν περὶ τῶν προϊστορικῶν ἀγγελίων τῆς Χαίρωνείας καὶ Ἐλατείας, ὁ δὲ περὶ τῶν ζωγραφῶν τῶν Παγῶν.

Ὁ κ. Σωτηριάδης πραγματοθεῖς περὶ τῆς ἀνασκαφῆς τοῦ προϊστορικοῦ τύμβου παρὰ τὴν Χαίρωνείαν, ἐκ τῶν πολυχιδῶν ζητημάτων, τὰ ὁποῖα συνδέονται πρὸς τὰ λείψανα ταῦτα τῆς νεολιθικῆς ἐποχῆς ἔθηκε μόνον δύο οὐκ ὀνόματι, ἀναφερόμενα εἰς τὸν σκοπὸν, τὸν ὁποῖον ἡδυνάτο νὰ ἔχη ἡ κατασκευὴ αὐτῆ τοῦ τύμβου καὶ εἰς τὴν θέσιν, ἣν κατέχουσι τὰ πολυπληθῆ αὐτοῦ ἀγγεῖα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς παναρχαίας κεραμικῆς.

Ἀμφότερα τὰ ζητήματα ταῦτα ἔχρουν βαθυτάτην ἐθνολογικὴν καὶ πολιτικὴν σημασίαν. Πρόκειται περὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ πολιτισμοῦ ἐκείνου, ὅστις ἀπὸ τῆς γ' χιλιετηρίδος π. Χ. ἤρχισεν εξαπλούμενος ἀπὸ

τῆς βορείου Εὐρώπης εἰς τὰς χώρας τοῦ Δουνάβειος, τὴν Τροίαν, τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Κρήτην.

Ὁ κ. Σωτηριάδης συνδέει τὰ ἐξαγόμενα τῆς ἐργασίας αὐτοῦ ἐν Χαίρωνείᾳ πρὸς τὰς νεωτάτας ἐργασίας τῶν ἀρχαιοφύων τῆς Εὐρώπης καὶ εὐρίσκει σπουδαιότητας ἀναλογίας. Ὁ τύμβος τῆς Χαίρωνείας παρουσιάζει φαινόμενα ταφῆς νεκρῶν καὶ ἐθιμῶν θρησκευτικῶν, παρακολουθούτων τὴν ταφὴν, παντελῶς ἀνάλογα πρὸς τὰ παρατηρηθέντα εἰς συγχρόνους ὁμοίους τόπους τῆς βορείου Εὐρώπης καὶ ὡς πρὸς τὰ ἀγγεῖα εὐρίσκει βαθμιαίαν ἀνάπτυξιν τῆς παναρχαίας ἐκείνης ἐποχῆς, καθ' ὅς χρόνους οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐγνώριζον ἀκόμη τὴν χρῆσιν τῶν μεταλλῶν μέχρι τῶν προθύρων αὐτοῦ τοῦ Μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ.

Ὁ κ. Ἀρβανιτόπουλος ἐμῆλθε περὶ τῶν ἀνασκαφῶν τῶν Παγῶν καὶ εἰδικώτερον περὶ τῶν ἐπὶ τῶν διαφόρων εὐρημάτων ζωγραφῶν.

Τὰ εὐρήματα εἶνε ἅπαντα στήλαι ἐπιτύμβιοι, παρυσιάζουσαι τὸ πρωτόφανές ὅτι φέρουσιν ἀνεξίτητως πᾶσαι παραστάσεις ἐγχρώμους ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ. Εὐρέθησαν χίλια καὶ πλέον, ἐκ τῶν ὁποίων 20 διατηροῦν ἄριστα τὰ χρώματα καὶ εἶνε ἀκέραιοι, 200 διατηροῦν μόνον τὰ περιγράμματα καὶ ὀλίγον ἐκ τῶν βαφῶν. Τὰ μνημεῖα ταῦτα αποτελοῦν τὴν πρώτην καὶ ἀσφαλεστάτην βάσιν πρὸς ἀναγνώρισιν τῆς ἀρχαίας ζωγραφικῆς, τὴν ὁποίαν μόνον ἐκ λόγων τῶν ἀρχαίων κριτικῶν καὶ συγγραφέων γνωρίζομεν.

Μνημεῖα πρὸς ἀναγνώρισιν αὐτῆς ὑπῆρχον τὰ ἀγγεῖα καὶ αἱ τοιχογραφίαι τῆς Πομπηίας. Ταῦτα ἀπέδειξεν ὁ κ. Ἀρβανιτόπουλος ὅτι δὲν εἶνε ἀσφαλῆς πηγὴ. Τὰ μὲν ἀγγεῖα, διότι στεροῦνται χρωμάτων, αἱ δὲ τοιχογραφίαι εἶνε ἔργα ἄτεχνα καὶ μεταγενέστερα, δηλαδὴ τοῦ Α' μ. Χ. αἰῶνος. Τούναντιον αἱ ζωγραφίαι τῶν Παγῶν εἶνε ἔργα τοῦ Γ' π. Χ. αἰῶνος, καθ' ὅσον ἔζη ἀκόμη ὁ Ἀπελλῆς.

Εἶτα ὁ κ. Ἀρβανιτόπουλος προέβη εἰς ἑπὶ ἐνδιαφέρουσαν ἀνακοίνωσιν· ἀνεγώρισε δηλαδὴ εἰς τὰς ζωγραφίας τῶν Παγῶν ἀντίγραφα ὠρισμένων ἔργων μεγάλων ζωγράφων τῆς ἀρχαιότητος. Ἡ εἰκὼν τῆς λεγοῦς, εἶπεν, εἶνε ἀντίγραφον λαμπρᾶς ὁμοίας εἰκόνης τῆς Σικυῶνος, τὴν ὁποίαν εἶδεν ὁ Πausanias. Ἐντὸς τοῦ ἰδίου πίνακος ἀνεγνώρισεν ὅτι ἡ τροφὸς ἀντιγράφει τὴν περίφημον τῆς Θράκης τροφὸν τοῦ Παρρασίου, θαυμάσιμην ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὡς ἀναφέρει ὁ Πλίνιος.

Τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀριστοκλέους θεωρεῖ ὡς ἀντίγραφον ἡ μίμησιν ἔργου τινὸς τοῦ Πρωτογένοους. Τὴν εἰκόνα τῆς Φίλας ὡς ὑπενθυμιζούσαν στενῶς ἔργον τοῦ Ἀπελλοῦ, τὴν δὲ εἰκόνα τοῦ Στρατονίκου ἀνεγνώρισε μετὰ ἔργων τοῦ Τιμομάχου, τὴν δὲ εἰκόνα τῆς Ἀφροδισίας καὶ τῆς Ἀρχιδίκης θεωρεῖ ἔργα ἀντιγραφέντα ἀπὸ πρότυπα τοῦ περιφήμου Ἀθηναίου ζωγράφου Νικίου.

Ἐν δευτέρᾳ συνεδρίᾳ ὁ κ. Α. Σκιάς ἐμῆλθε περὶ τῶν ἀνασκαφῶν ἐν τῷ Κεραμεικῷ, ὡς καὶ τῶν ἐν Ἀμύλκῃς τῆς Λακωνικῆς.

Ἐν τῇ τρίτῃ συνεδρίᾳ ἐμῆλθεν ὁ κ. Ἀδμαντίου περὶ Μυστρά καὶ Γερακίου ἀναπτύξας τὰ κύρια σημεία τῆς Βυζαντινῆς τέχνης.

Εἰς τὰς Καλάμας ἐν τῷ παρεκκλησίῳ τοῦ Ἀγίου Χαράλαμπος ἀνευρέθησαν ὀπισθεν ἐνὸς πύθου δύο παλαιαὶ βυζαντινὲς εἰκόνες, εἰς αἷς ἀποδίδεται ἰκάνη ἀρχαιολογικὴ ἀξία.

Ἡ μὲν πλ. 0,39 καὶ μῆκ. 0,52 εἶνε γεγραμμένη ἐπὶ ὀθόνη· ἐπικεκολλημένη ἐπὶ σανίδος. Διαιρεῖται διὰ ζωνῶν ἐπιχρῶσιν εἰς τρία μέρη ἐπ' ἀλλήλη, ἕκαστον δὲ τούτων τῶν μερῶν ὑποδιαιρεῖται τεχνικώτατα εἰς τρία. Ὡς τὴν ἡ εἰκὼν περιέχει 9 παρυσιάσεις.

Κάτωθεν εκάστης παραστάσεως διά γραμμῶν γραφῆς βυζαντινῆς εἶνε γεγραμμένον τροπάριον, οὕτως, ὥστε εκάστη πρότασις αὐτοῦ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ συμβολικὸς παριστάμενον νόημα τῆς προτάσεως.

Ἡ ἐκφρασις τῶν προσώπων εἶνε ἀρίστη καὶ ἰδίᾳ τῶν ὀφθαλμῶν. Μετ' ὅλην τὴν καταστροφὴν, ἣν ἐπαθεν ἡ εἰκὼν ἐκ τοῦ χρόνου καὶ τῆς ὑγρασίας, τὰ πλεῖστα γράμματα τοῦ τροπαρίου ἀναγινώσκονται· εἰκάζεται δὲ ὑπὸ τῶν εἰδημόνων ὅτι εἶνε παλαιοτέρα τῶν τριακοσίων ἐτῶν.

Ἡ ἑτέρα εἰκὼν, μικρότερα τῆς ἀνωτέρω, γεγραμμένη ἐπὶ σανίδος, εἰκονίζει τὸν ἅγιον Κωνσταντῖνον. Ὁ τύπος, ὅφ' ὃν παρίσταται ὁ ἅγιος, εἶνε οὐχὶ ὁ συνήθης, ἥτοι ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος μετὰ στέμματος καὶ ἡ ἀγία Ἑλένη φέροντες τὸν Τιμίον Σταυρόν. Ὁ ἅγιος Κωνσταντῖνος εἰκονίζεται ἐπιπικτός καὶ ἐν πολεμικῇ αὐτοκρατορικῇ στολῇ, φέρων ἀσπίδα καὶ ξίφος. Ἐνθεν καὶ ἐνθεν τοῦ ἵππου παρίστανται δύο ὑπασισταὶ ἢ ἵπποκόμοι, τοῦ ἐτέρου τῶν ὁποίων διακρίνεται τὸ ὄπλον, δρεπανοειδὲς ὄδρου καὶ ἡ στολὴ καὶ ὁ πῖλος βυζαντινῆς τεχνουργίας. Πρὸς τὰ ἄνω καὶ δεξιᾷ παρίσταται ὠραιότατος ἄγγελος ἐπὶ νεφελῶν, ἀτενίζων πρὸς τὸν αὐτοκράτορα. Ἡ παράστασις εἶνε ἀρχαϊκὴ καὶ μετὰ προόψεως, ὃ δὲ χαρακτὴρ τοῦ αὐτοκράτορος μᾶλλον προσομοιάζων πρὸς τὸν τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Παλαιολόγου ἢ πρὸς τὸν τοῦ Κωνσταντίνου τοῦ Μεγάλου.

★

Ὁ πρὸ πολλοῦ ἐν τοῖς περίεξ τῶν αἰγυπτιακῶν Θησῶν ἀρχαιολογικῶς διενεργῶν ἀνασκαφᾶς Ἄγγλος ἀρχαιολόγος Θεόδωρος Δάβις τρεῖς ἐσχάτως εἰς νέας ἀνακαλύψεις ἐν συμπτέρει μετὰ τοῦ βοηθοῦ αὐτοῦ Ἐγερτεν. Εἰς βάθος τριάκοντα ποδῶν εὐρέθη ὑπόγειοι, στοά, εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας ἐν κιβώτιον περιέχον τὰ κοσμήματα τῆς ἐγγονῆς τοῦ φαρωνίου τοῦ ἡγεμόνος Ραμσή τοῦ Β'. Ἡ ἐγγονὴ αὕτη, ὡς φαίνεται ἐκ τῶν ἐπὶ τῶν κοσμημάτων τούτων λελαξευμένων σημειῶν, ἦτο νενυμφευμένη πρὸς τινὰ Ζετῆ. Αἱ εἰκόνες τῆς ἐγγονῆς καὶ τοῦ συζύγου αὐτῆς εἶνε κεχαραγμέναι ἐπὶ δύο ἐπωμιδῶν, σχηματιζομένων ἐξ ἄνθους μήκωνος. Ἐπίσης ἀναγράφονται τὰ ὀνόματά των ἐπὶ τῶν ἐνωτίων τῆς βασιλείσεως, ὡς καὶ ἐπὶ ἀμφοτέρω.

Ἀπαντα ταῦτα τὰ κοσμήματα, ὡς καὶ τινὰ φέλλα καὶ περιδέραια εἶνε κατεσκευασμένα ἐκ χρυσοῦ, προκαλοῦν δὲ τὸν θαυμασμόν τῶν εἰδῶτων διὰ τὸ λεπτόν τῆς τέχνης.

★

Πολύτιμον ἱπόκτησιν, τὸ *Metropolitan Museum N.* Ὑόρκης ἐποίησεν κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα. Ἀνεκοινώθη ἐπίσης ἡ ἀνοικὶς ἐκθέσεως ἐκμαγείων καὶ ἀναπαραστάσεων ἀντικειμένων εὐρεθέντων κατὰ τὰς τελευταίας ἐν Κρήτῃ ἀνασκαφᾶς, ἅτινα τὸ μουσεῖον συνέλεξε κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος.

Ἡ Κρητικὴ συλλογὴ δὲν εἶνε μὲν ἔτι πλήρης, ἀλλὰ μεγεθύνεται. Ἐντὸς ὁκτὼ ἐτῶν δύο μεγάλα ἀνακτόρα ἀνεκαλύφθησαν ἐν Κνωσσῷ καὶ Φαιστῷ, μικρότερα δὲ κῶμαι ἢ ἐπαύλεις ἠχθῆσαν εἰς φῶς ὑπὸ Ἀγγλων, Ἀμερικανῶν καὶ Ἰταλῶν ἀρχαιολόγων καὶ ἀπεκάλυψαν μεγάλην βιβλίδαν πολιτισμοῦ.

Πλεῖστα τῶν ἀντικειμένων ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκθέσει χρονολογοῦνται ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῆς ἀκμῆς τῆς Κρητικῆς δυνάμεως. Ἐν τῶν μᾶλλον ἐνδιαφερόντων εὐρημάτων τοῦ κ. Α. J. Evans ἐν Κνωσσῷ ὑπῆρξε συλλογὴ ἀντικειμένων ἐξ ἰθαγενεῶς πορσελάνης, ἅτινα ἀνεκαλύφθησαν μετὰ τῶν περιεχομένων ναοῦ χρησιμεύοντος ὡς θησαυροφυλακίου. Κυριώτερα μετὰ τούτων εἶνε ἡ ὀφιοῦχος θεὰ καὶ αἱ ἀκόλουθοι αὐτῆς. Ἡ θεὰ φέρει ὑψηλὴν μίτραν καὶ ἀμφίεσιν ἀποτελούμενην ἐκ πλούσιως κεκτημένου χιτωνίσκου

μετὰ συνεσφιγμένου ἐπινωχορμίου καὶ κράσπεδου μετὰ διπλῆς ποδιάς. Περὶ τῆς θεᾶς συσπειροῦνται τρεῖς ὄφεις.

Αἱ ὄφεις εἶνε καταπληκτικῶς σημεριναί. Τὰ λοιπὰ πῆλινα ἀντικείμενα, εὐρεθέντα μετὰ τῶν εἰδωλίων τούτων, εἶνε ἀναθηματικαὶ στολαὶ κεκοσμημέναι δι' ἀνθέων, ἀναθηματικαὶ ζῶναι καὶ ἀσπίδες, ἰχθύες καὶ κογχύλια καὶ δύο ἀνάγλυφα ἀξιοσημείωτου φυσικότητος, ἐν παριστάνον ἁγελᾶδα καὶ μόσχον, τὸ δὲ ἕτερον αἶγα μετὰ τοῦ ἐριφίου τῆς. Μεταξὺ τῶν ἀγγείων εἶνε τινα, ἅτινα εἰκονίζουσι λαμπρῶς τὴν μεγάλην λεπτότητα καὶ κομψότητα, αἵτινες εὐρίσκονται εἰς Κρητικὰ ἀγγεῖα τῆς ἀρίστης περιόδου, καὶ αἵτινες χαρακτηρίζουσι τὰ λεπτότατα καὶ κομψότατα Ἰαπωνικὰ ἀγγεῖα.

Μεγα γνῶρισμα τῶν ἀνακαλύψεων τῆς Κνωσσοῦ καὶ τῆς Φαιστοῦ εἶνε αἱ τοιχογραφίαι, ὧν τὸ μουσεῖον κέκτηται ἐν τεμάχιον, παριστάνον σκηνὴν ἐκ τοῦ ἵπποδρομίου τοῦ Μίνως. Δύο ἄθλακες ἐν τῇ συλλογῇ ἔχουσι σύστημα γραφῆς ἐπ' αὐτῶν, ὅπερ μέχρι τούδε ὑπῆρξεν ἀδύνατον νὰ ἀναγνωσθῇ. Τὸ σύστημα τοῦτο τῆς γραφῆς εἶνε πλέον ἀνεπτυγμένον ἢ τὰ Αἰγυπτιακὰ ἱερογλυφικὰ γράμματα. Ὁ θρόνος ἐκ τῆς αἰθούσης τοῦ θρόνου τοῦ ἀνακτόρου τῆς Κνωσσοῦ εἶνε μοναδικὸν ἐνδιαφέροντος. Ἐκτὸς τούτων εἶνε πρωτότυπα τινα ἀγγεῖα καὶ τεμάχια δωρηθέντα ὑπὸ τῆς Ἑταιρίας *American Exploration Society*.

Πολύτιμος προσθήκη ἐγένετο εἰς τὴν συλλογὴν τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ρωμαϊκῆς τέχνης δι' ἀγαλματίων τοῦ δισκοβόλου. Τὸ ἀγαλματίον τοῦτο ἔχει μέγεθος ἐννέα δακτύλων καὶ παριστᾷ νεανίαν ἐν τῇ πρώτῃ στάσει τῆς δισκοβολίας.

★

Τὴν 1 Ἀπριλίου (ν.) θὰ μετακομισθῶν εἰς τὸ Πάνθεον τὰ ὀστᾶ τοῦ Ζολᾶ παρουσία τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας. Τὸ Κράτος ἐψήφισε 30,000 φρ. διὰ τὰ ἐξόδα τῆς τελετῆς.

★

Εἰς τὸν Παντελεῖδειον διαγωνισμόν ὑπεβλήθησαν 53 δράμματα καὶ κωμωδίαι. Ἡ κρίσις θ' ἀναγνωσθῇ τὴν πρώτην Κυριακὴν τοῦ Μαΐου.

★

Εἰς τὸν Κεραμικὸν πρόκειται νὰ ἀνεγερθῇ ἀρχαιογικὸν Μουσεῖον ἐν τῷ ὁποίῳ θὰ ἐναποτεθῶν αἱ ἐκεῖ ἀνευρισκόμεναι ἀρχαιοτήτες. Κατὰ τὴν ἐκσκαφὴν τῶν θεμελίων ἀνευρέθησαν μερικὰ ἀρχαῖα νομίσματα Ρωμαϊκῆς ἐποχῆς.

★

Ἀθορύβως ἐξακολουθεῖ τὰς ἀνασκαφὰς τοῦ ὁ διαπρεπῆς ἀρχαιολόγος κ. Ἀρθούρος Ἐβανς. Κατὰ τοὺς λονδινέους «Καίρους» αἱ ἐνεργηθεῖσαι ἀνασκαφαὶ ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Μίνως ἔφεραν εἰς φῶς κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος κυψελοειδῆ θάλαμαν ἐσκαμμένην ἐντὸς τοῦ βράχου. Ὁ κ. Ἐβανς ὁμῶς παραπονεῖται, ὅτι κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη τὸ πλεῖστον τῶν δαπανῶν διὰ τὰς ἀνασκαφὰς ἐπεβάρυνεν αὐτὸν τὸν ἴδιον, διότι τὰ πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτὸν διατεθέντα χρήματα ἐξηντλήθησαν ἤδη, ἐνῶ ἀπαιτοῦνται ἀκόμη τουλάχιστον τρεῖς χιλιάδες λίραι διὰ τὴν ἀποπεράτωσιν τῶν ἐρευνῶν.

★

Ἐν τινὶ ὀθωμανικῇ οἰκίᾳ, ἐν Μυλάσσοις τῆς Σμύρνης, εὐρέθη ἀγαλμα μαρμαρίνον 80 τετραγ. ἐκατοστομέτρων, γυμνόν, ἀκέφαλον. Τὸ ἀγαλμα τοῦτο παριστᾷ αγωνιστὴν κρατοῦντα εἰς τὴν δεξιάν δόρυ, κάτωθεν δὲ αὐτοῦ ὑπάρχουσι δύο ὄφεις. Ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος ὑπάρχει ἑλληνικὴ ἐπιγραφή λέγουσα ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν Ἀρτεμίδωρον, φονευθέντα ὑπὲρ πατρίδος.